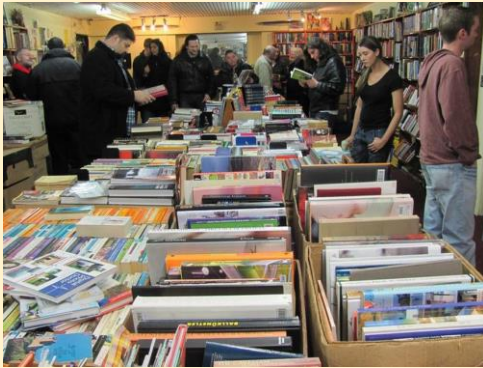

CÂU CHUYỆN ĐẦU NĂM.

Đã qua rồi hai tuần holidays ngắn ngủi, quả thật thời gian dài hay ngắn cũng tùy ở nơi ta phải không các bạn, trước ngày nghỉ Thảo cứ trông dài trông ngắn cho mau tới 3 giờ chiều ngày thứ sáu để được nghỉ xả hơi cho bỏ mấy ngày cuối năm cày quần quật từ sáng tới chiều. Ấy vậy mà bây giờ đi ra đi vô cứ thở ngắn than dài với sắp nhỏ: “Lại phải đi làm rồi, chán quá!”

Nói thì nói vậy chứ cũng phải đi lên đi xuống cho nó giống thiên hạ với chứ, mấy ngày nghỉ nằm hoai cũng chán nên Thảo sánh áo sánh quần lang

thang vào mấy tiệm sách cũ, ấy Thảo phải nói với bạn là sách cũ, vì Thảo chỉ có cái ví nhỏ xíu đựng tối đa 20 tỉ Nữ Hoàng, với 20 tỉ đó Thảo có thể rinh một chồng tiểu thuyết và linh tinh linh kinh đọc ba tháng không hết. Chứ nếu bước vào tiệm sách mới thì với 20 tỉ chỉ đủ mua một quyển sách sản khoa loại vỡ lòng.

Kệ sách thuộc loại gỗ tạp được sơn màu trắng và đã ngả sang màu vàng ngà, Sách để không thứ tự, mặc dù Thảo biết người bán cũng có thể xếp đặt cho được ngăn nắp, tuy nhiên có cố gắng thế mấy đi nữa thì những bìa sách cũ kỹ cũng không đem lại cho cái kệ sách nhỏ bé kia một cái nhìn khả quan hơn. Nhưng có hề gì đâu, tinh túy là cái phần chứa đựng ở bên trong phải không bạn. Thảo ngồi gằn như bệt xuống đất, lấy cặp mắt kiếng dán vào mắt và bắt đầu lục loai. Cái thú ở đây là bạn có thể đọc bất cứ quyển nào, và không sợ người bán bắt bạn phải mua quyển sách mà bạn đang đọc, như ở một vài tiệm bán sách khác có đề câu: “Nếu đọc bạn phải mua” Nói như thế không có nghĩa là Thảo xúi bạn đọc, rồi không mua đâu nhé!

Thảo lấy vài quyển chuyện thần tiên và khoa học giả tưởng cho chú út, vài chuyện kinh dị phiêu lưu trình thám cho cậu giữa, một quyển sách toán có giải cho con gái đầu, và riêng cho Thảo một chồng tuyển tập truyện dài. Eo ơi! với cái vốn sinh ngữ: đọc một lúc lại phải tra từ điển không biết đến bao giờ mới hết đây. Tuy nhiên thấy rẻ ai mà chẳng ham. Người ta thường nói: của rẻ của hôi, nhưng ở đây đã rẻ mà cái giá trị phẩm chất đâu có thua gì một quyển sách mới in đâu. Ngàn ấy sách, nếu còn mới tinh ngang giữa cũng phải gằn một trăm tỉ Nữ Hoàng. Ấy vậy mà lúc tính tiền mỗi cuốn một đô hoặc năm mươi xu, tổng cộng chỉ có mười đô. Sách mang về nhà rồi, bây giờ Thảo mời bạn cùng Thảo đọc một vài chuyện nho nhỏ trong một quyển sách nhỏ với giá tiền nho nhỏ năm mươi xu.

Chuyện một đôi vợ chồng tuyệt vọng vì biết rằng mình không bao giờ có thể có con được, vợ mới có hai mươi lăm tuổi và chồng ở khoảng tuổi ba mươi, họ lập gia đình đã năm năm. Một thời gian sau khi biết là họ không thể hy vọng được, họ quyết định nuôi con nuôi.

Phải chờ đợi khá lâu hai vợ chồng kia mới xin được một bé gái. Người vợ vẫn để tâm tìm kiếm và sau đó hai năm họ lại nuôi thêm một bé trai.

Rồi hai mươi năm sau, người bạn gái thân nhất của người vợ nhận được bức thư như sau:

“Joan thân mến,

Bạn còn nhớ không hai mươi lăm năm về trước tin buồn không con như bầu trời sụp đổ ở quanh tôi, hai ngày trời tôi khóc sung cả mắt, lười cả ăn ngủ, bạn ưu ái tới lui thăm viếng an ủi tôi biết chừng nào. Tôi nghe lời bạn khuyên và sau đó như Joan đã biết, tôi có hai đứa con nuôi. Ôi hạnh phúc biết bao nhiêu, mặt trời như lúc nào cũng chiếu sáng rực rỡ trong căn nhà kỷ niệm thời thơ ấu của hai đứa con tôi.

Con gái tôi bây giờ đã có chồng và thường đến thăm tôi luôn. Con trai tôi trở thành một nghệ sĩ tài danh, thường đi du lịch khắp nơi. Mùa hè năm nay tôi sẽ cùng với con trai tôi sang Mỹ quốc, mọi chi phí đều do con trai tôi đài thọ. Tôi bây giờ là một goá phụ sống một mình, sống cho các con tôi. Tôi vẫn thường chờ đợi những bức thư từ ở những địa chỉ khác nhau của con trai tôi gọi về, và tiếng cười reo của vợ chồng con gái tôi vào mỗi chiều cuối tuần. Hằng đêm tôi vẫn thường cảm ơn đấng thiêng liêng đã cho tôi những đứa trẻ này. Tôi hạnh phúc, Joan ơi, tôi hạnh phúc!”

- Bạn nghĩ gì về câu chuyện trên đây?

Vẫn biết mọi việc bất như ý có thể xảy ra cho người đàn bà đáng yêu đó, nhưng Thảo chắc chắn cả ba chúng ta (người đàn bà, bạn và Thảo) đều cố gắng luôn luôn nhìn về phương diện tươi sáng của nó.

Chúng ta hiện đang có rất nhiều trẻ VN mồ côi, Thảo biết sự suy nghĩ và chọn lựa phải được dành cho các bạn.

Và đây là câu chuyện thứ hai cũng trong cùng một quyển sách nhỏ, Thảo tạm đặt tên cho câu chuyện nhỏ là “Con voi xa xứ”

Chuyện viết:

“Bạn có thể không biết đến câu chuyện nhỏ nhất nói về nhà văn Rudyard Kipling*, một nhà văn nổi tiếng sống nhiều năm ở Ấn Độ và chết

năm 1936.

Một ngày kia, trong khi đi thăm sở thú ở Luân Đôn, ông nghe rằng có một con voi đang hấp hối. Nó từ chối không ăn gì cả và sự xáo trộn ở nó hầu như không hết được. Nó hình như không thể ở được nơi đây, nó mới đến từ phương xa Ấn Độ. Khi thấy con vật ông nói: “Tại sao? Con vật nhớ nhà chẳng!” Kipling bước đến gần con voi và bắt đầu thì thầm với nó bằng tiếng Ấn Độ. Nhẹ nhàng dịu dàng dùng những chữ êm ái mà chủ nhân cũ của con vật thường dùng để nói với nó. Rồi ông nói tiếp thì thầm: “Từ từ ông bạn già ơi! Rồi ông sẽ thấy ở đây cũng dễ chịu lắm!”

Mọi người đều ngạc nhiên nhận thấy con voi dịu xuống tức thì không lông lộn như trước nữa và trở nên chịu phục tùng người giữ voi mới.

Câu chuyện thứ hai đến đây là hết. Sự suy luận về câu chuyện trên đây Thảo vẫn dành cho các bạn.

Rudyard Kipling

Dã-Thảo
Tháng giêng 1985.

* Rudyard Kipling: Nhà văn và Thi sĩ người Anh, sinh ngày 30/12/1865 tại Bombay Ấn-Độ, là một Thi sĩ nổi tiếng vào cuối thế kỷ thứ 19 và đầu thế kỷ 20.

Young Rudyard Kipling

